

Християнство і Єдинородна Донька

Із моменту гріхопадіння Бог здійснював Своє провидіння, щоб послати людству своїх Єдинородних Сина і Доньку. Після того як було закладено безліч основ — деякі з них дали плоди, інші захопив сатана — Божий план набув драматичного розвитку в Кореї. Від початку 1900-х років поміж корейських християн-п'ятидесятників спалахували духовні вогні, скеровуючи їх на шляху Божого провидіння. Чимало духовних груп вірили, що Господь Другого пришествя з'явиться в Пхеньяні. Прикладом для них була спадкова послідовність церков: Нова церква Ісуса під керівництвом Лі Йон До, Церква Святого Господа, яку направляла Кім Сон До, і Церква всередині лона, назва котрої свідчила про те, що прийдешнього Господа народить жінка, і яку очолювала Хо Хо Бін. Усі три церкви зазнали гонінь: з одного боку — від нехристиянського уряду, з іншого — від традиційних деномінацій. Попри тиск з усіх боків, ці церкви завершили створення християнської основи для прийняття Єдинородного Сина і Єдинородної Доньки.

Схід Корейського півострова, де сходить сонце, є гористим, тоді як на заході півострова, де воно сідає, багато рівнин. Згідно з принципами геомантії, духовна діяльність, яку очолювали чоловіки, розгорнулася у Вонсані, серед східних гір, в провінції Хамгьон, тоді як духовна діяльність, якою орудували жінки, розвивалася здебільшого серед західних рівнин у Чольсані, що в провінції Пхьонан. Представляли цих жінок Кім Сон До з Церкви Святого Господа і Хо Хо Бін із Церкви всередині лона. Серед чоловіків духовні вогні запалили: євангеліст Хван Гук Джу, пастор Бек Нам Джу і пастор Лі Йон До з Нової церкви Ісуса.

Моя мати зростала в традиційній пресвітеріанській вірі, а бабуся була пов'язана з багатьма духовними групами, тому коли настав час,

познайомила маму з духовним життям. Задовго до звільнення Кореї 1945 року мої бабуся і мама разом виконували чимало палких умов посвяти, жили самовіддано й витривало служили іншим, фокусуючись тільки на тому, щоби прийняти Господа під час Другого пришествя.

Тими днями Хван Гук Джу разом із п'ятдесятьма послідовниками вирушили з Циндао, що на північному сході Китаю, в паломництво Корейським півостровом. Вони свідкували про свою віру, харчувалися лише борошном, розведеним водою, і творили чудеса під час зустрічей відродження. На сестру євангеліста, Хван Ин Джа, часто сховадив Святий Дух. Вона та місцевий пастор Лі Йон До, якого моя матір зустріла на одній з таких зустрічей, справили на неї неабияке враження, тож мама приєдналася до паломників. Вона пройшла з ними увесь шлях свідкування — від Анджу аж до міста Сінийджу, що на кордоні з Китаєм. Дорогою вони проповідували Боже слово. З політичного погляду це були жахливі часи, бо кожного, хто тільки згадає про існування «корейського народу», могла заарештувати японська поліція. Та проповіді духовної групи були такими потужними, що зворушували до глибини душі навіть поліцейських детективів, яких посиляли на зібрання шпигувати.

Свідкування лише називали «подорожжю». Насправді це був шлях, сповнений страждань. Люди не мали що їсти, у що одягнутися і де ночувати, та й жителі довколишніх сіл жили не краще. Попри це віруючі долали пішки близько 40 кілометрів щодня і щоночі, запалюючи вогонь Святого Духа в кожному селі, куди заходили. Мама пройшла з ними до Сінийджу, а звідти — до Канге, куди вони дісталися на сотий день паломництва. Група хотіла перейти китайський кордон і дійти до Маньчжурії, проте не змогла, тож змушена була повернутися додому.

До часу їхнього повернення в Анджу пастор Лі Йон До вже заснував Нову церкву Ісуса. Мама вирішила приєднатися до цієї церкви і присвятити себе оновленому життю у вірі. Пастор Лі Йон До, виходець із пресвітеріанської церкви, мав слабе здоров'я. Іноді під час зустрічей відродження він блював кров'ю і втрачав свідомість. Створивши раду

засновників Нової церкви Ісуса в Пхеньяні, у віці 33 років він помер у Вонсані, так і не встигнувши зробити більше. Після його похорону керівництво Новою церквою Ісуса перейняв пастор Лі Хо Бін.

Із 1933 року й упродовж трьох років мої бабуса і мама вели життя у вірі в Новій церкві Ісуса в Анджу. Мама вірила, що для зустрічі з Господом, котрий прийде, вона має очиститися, тому щодня слізною, із покаанням, молилася. Одного дня вона отримала одкровення Небес: «Радій! Якщо ти народиш хлопчика, він буде царем всесвіту, а якщо дівчинку — стане царицею всесвіту». Мама сиділа просто неба, залитого місячним сяйвом, навесні 1934 року, їй було всього 21. Попри те, що почула одкровення Небес, насправді ж було дуже важко визнати його. Та мама вгамувала своє серце і прийняла ці слова спокійно. «Кого б Ви не подарували мені — сина чи доньку, — відказала вона Богові, — я вважатиму цю дитину великою, як всесвіт, і дбайливо виховуватиму її як небесного принца чи принцесу. Я присвячу все своє життя Вашій волі». Кілька днів по тому пастор Лі Хо Бін заручив маму з іншим членом своєї церкви — Хан Син Уном, якому тоді було 26 років, а 5 березня обвінчав їх. Після весілля Хан Син Ун повернувся до вчителювання, а мама доглядала за домом і старанно працювала в церкві.

Мама не забувала Боже одкровення щодо своєї майбутньої дитини. Вона розуміла, що хоч немовля народиться на світ з її тіла, він чи вона буде більше Божою дитиною, аніж її власною. Вона вірила, що як і дитя, подароване Богородиці Марії, її дитина народиться, щоб керувати всесвітом як Єдинородний Син або Єдинородна Донька Бога. Читаючи Євангеліє з таким наміренням, мама вирішила, що, на відміну від Марії, підтримуватиме небесну місію своєї дитини і тілом, і душею.

Мої бабуса і мама вірили, що скоро в їхній церкві трапиться щось незвичайне, але протягом трьох років нічого не змінилося. Тоді бабуса вирушила в Чольсан, що в провінції Північний Пхьонан, аби взяти участь у жіночому зібранні духовних сестер, яким керувала пасторка Кім Сон

До. Там бабуся отримала велику благодать. А ще дізналася, що Кім Сон До проповідувала незважаючи на те, що чоловік бив її щоразу, як та відвідувала церкву. Спершу послідовники пасторки Кім збиралися невеликими групами по декілька осіб і відправляли служби по домівках, а згодом назвалися Церквою Святого Господа. Уперше мама пішла в Чольсан разом із бабусею десь 1936 року. Зустрівши там Кім Сон До, вона зрозуміла, що Бог відкриває нову главу в її житті.

Тепер хочу розповісти про свого дядька по материній лінії Хон Сун Джона, котрий не був частиною мого життя в Північній Кореї, але пізніше відіграв значну роль у долі моєї родини. Він був молодшим братом моєї мами, навчався в Пхеньянській педагогічній школі і був дуже старанним студентом. Щороку він долав чималу відстань, щоби відвідати нашу родину під час канікул. Хон Сун Джон добирався поїздом лінії Кьонгуї до станції Чаренгван, а звідти йому доводилося пів дня йти пішки. Мама завжди була рада бачити свого брата, який долав такий довгий шлях, щоби зустрітися з нею. Однак вона не могла відвести багато часу на спілкування з ним, бо чимало свідкувала.

Завдяки активному свідкуванню і залученню нових послідовників, Церква Святого Господа більшала: зародившись у Чольсані, згодом понад 20 церков відкрили в Чонджу, Пхеньяні, Хеджу, Вонсані і навіть Сеулі. 1943 року японська поліція ув'язнила Кім Сон До і близько десяти її послідовників. Їх звільнили через три місяці, однак 1944-го Кім Сон До померла у віці 61 року.

Мої мати і бабуся, які вісім років відвідували цю церкву в Чольсані, вважаючи, що незабаром відновиться Едемський сад, були розгублені. Разом з іншими членами церкви вони запитували в Бога: «За ким нам тепер слідувати?». Це питання важким тягарем лежало на серці в кожного. У відповідь на молитви пастви, що шукала пастиря, Святий Дух обрав одну з них — пані Хо Хо Бін.

Пані Хо віддано служила Кім Сон До, її поважала вся Церква Святого Господа. Бог направив її заснувати нову церкву, відому як Церква всередині лона, і зібрати послідовників. Бог навчав її, як очищати себе, а також як виховувати дітей після приходу Господа. Так само, як Бог приготував усе для Ісуса ще до того, як він мав народитися на Ізраїльській Землі, Хо Хо Бін ретельно готувалася до приходу Господа Другого пришествя, який, за її глибоким переконанням, народиться на корейській землі.

За рік для виконання цієї місії Хо Хо Бін покликала мою маму: «Нам потрібно виготовити комплекти одягу для Господа Другого пришествя, аби він не почував себе ніяково, коли з'явиться перед нами. Ви повинні до кінця кожного дня виготовляти по одному набору одягу».

Щоденно мати повністю присвячувала себе шиттю, адже шила одяг для Господа. За роботою вона розмірковувала: «Я ні про що не шкодуватиму у своєму житті, якщо перед смертю зможу хоча б уві сні зустріти Господа під час його Другого пришествя». Одного разу за шиттям вона ненадовго задрімала. Крізь сон побачила міцного чоловіка з пов'язкою на голові, що сидів в кімнаті, на схід від неї, за маленьким столиком. Він навчався, але повернувся, щоби поглянути на неї: «Я старанно вчуся лише для того, щоб знайти тебе». Ці слова розчулили її, викликавши сльози вдячності.

Прокинувшись, мама зрозуміла, що ця людина — Господь, який повернувся. Отже, задовго до того, як вона вперше зустрілася з ним фізично, моя мама мала глибоке духовне спілкування з Батьком Муном, котрий прийшов як Господь Другого пришествя. Цей сон додав їй сили витримати довгий і важкий шлях віри, що відокремлював мрію від реальності.

Саме тоді мої бабуся і мати зосередилися на тужливому очікуванні Господа, Єдинородного Сина. Вони, як і весь християнський світ, не знали провіденційного плану приходу Єдинородної Доньки. Батько Мун був єдиним, хто це розумів. Крок за кроком Бог розкривав Своє

провидіння відновлення тільки тим, хто мав це знати і створив для цього необхідні умови.

Як і очікували, світова війна нарешті завершилася поразкою Японії. Корея раділа звільненню, якого так давно прагнув народ, та незабаром Північна Корея опинилася під владою комуністів, котрі нарощували утиски релігій. Завжди є люди, які зраджують інших — навіть серед учнів Ісуса був зрадник. Церква всередині лона не стала винятком. Один із її членів звинуватив групу в накопиченні багатств, і комуністична поліція забрала Хо Хо Бін та багатьох її послідовників до відділу поліції Тедон, що в Пхеньяні. Охоронці жорстоко допитували Хо Хо Бін, глузуючи з неї: «Коли вийде той “Ісус”, який є в твоїй утробі?»

Хо Хо Бін сміливо відповіла: «Він вийде за кілька днів!».

Хоч одягнені в білий одяг члени церкви щодня молилися перед воротами в'язниці, навіть через рік ув'язнених не відпустили. Саме тоді Батько Мун, який досі жив у Сеулі, вирушив у Пхеньян. У серпні 1946 року він відкрив кімнату для зібрань у районі Кенчарі та розпочав свідкування. Поліція звинуватила Батька Муна в шпигунстві на користь Президента Південної Кореї Лі Син Мана і кинула до в'язниці, в якій перебували Хо Хо Бін та її послідовники.

Сумно, проте ув'язнені члени Церкви всередині лона так і не визнали, що Батько Мун є Господом, який повернувся. Протягом стоденного перебування під арештом він кілька разів звертався до Хо Хо Бін, але вона не хотіла його слухати. Зрештою, Батька Муна, котрий уже був на межі смерті через жорстокі катування, викинули з в'язниці. Більшість членів Церкви всередині лона помирали внаслідок таких тортур. Ті, хто вижив, розбіглися, коли почалася Корейська війна 1950 року: дехто залишився на Півночі, інші втекли на Південь.

Ця історія є яскравим прикладом того, що випадає на долю тих, хто отримує одкровення Небес, але не виконує свого обов'язку. Єдиною

метою цих груп було зустріти Господа під час Другого пришествя; вони знали, що саме це їхня місія, бо проголошували її. Із тією ж метою група, до якої належала моя мати, пережила неймовірні труднощі, але зазнала невдачі, бо їхнє уявлення про Господа не відповідало тому, ким насправді він був.

Мої бабуса і мати вели життя віри, щоби прийняти Господа, і віддавали всю свою душу, працюючи в таких групах. Упродовж довгих років вони щиро вірили пророцтву, що «Єдинородний Син, спаситель світу, прийде на корейську землю». І цілеспрямовано присвячували себе, з неперевершеним завзяттям і чистотою. Вони ніколи не шукали компромісу зі світом і не сиділи вдома в комфорті, а служили Богу з абсолютною посвятою.

Крокуючи разом зі своїми бабусею і мамою стежкою страждань, щоби прийняти Господа, я успадкувала суть їхньої віри. Позаяк вони йшли на будь-які жертви, необхідні на шляху Божої волі, Єдинородна Донька, на яку так довго чекав Небесний Батько, але про яку не знав світ, народилася на цій землі в третьому поколінні нашої родини. Я з'явилася на світ в надзвичайно духовній сім'ї, в глибоко духовному середовищі, і зростала в повсякчасному спілкуванні з Богом, який доручив мені місію, що їм була невідомою — місію Матері Всесвіту.